

Handen die flirten, strelen en een verhaal vertellen

Drama

The Blue Caftan Regie: Maryam Touzani. Met: Lubna Azabal, Ayoub Mes-siou, Saleh Bakri. Lengte: 118 min.

The *Blue Caftan* opent met de vingers van kleermaker Halim, die bewonderend en vakkundig door de prachtige blauwe zijde van de kaftan glijden waaraan hij werkt, niet veel later zien we hoe diezelfde vingers zachtjes de handen van zijn nieuwe leerjongen Youssef omvatten als hij uitlegt hoe hij stof moet knippen. Maryam Touzani's nieuwe film lijkt in eerste instantie een traag, wat gekunsteld drama over verborgen homoseksuele gevoelens in Marokko, waar daar nog steeds een celstraf op staat. Er ontstaat een

broeierige sfeer tussen de ingetogen kleermaker en zijn jongere, knappe pupil. Tussen hun aantrekken en afstoten krijgt de kijker een blik op het verdwijnende ambacht van Halim (Saleh Bakri), die samen met zijn stuurse vrouw Mina (Lubna Azabal) arbeidsintensieve handgemaakte kaftans verkoopt.

Ondanks dat het verhaal traag op gang komt, is het de moeite te blijven kijken. Naarmate de film vordert blijkt hij over nog veel meer te gaan dan Halims verborgen geaardheid. *The Blue Caftan* toont mooi hoe oprechte liefde uiteenlopende vormen kan aannemen. Zo zijn Halim en Mina geen praters, maar krijgt hun relatie via kleine momenten - zoals het samen roken op een avondje uit - steeds meer reliëf. En duiken na een tijd niet alleen shots

op van handen die flirten of borduren, maar ook van Halims vingers die Mina helpen bij het aankleden of teder over het litteken van haar mastectomie glijden. Zij blijkt terminaal ziek. Samen met Youssef wordt de kijker onderdeel van de ongewone, maar enorm liefdevolle band tussen de echtelieden, die innemend worden gespeeld door Bakri en de steeds frêlere Azabal.

Touzani maakt geen boude statements over religie of over de situatie van homoseksuelen in Marokko, maar toont personages die je langzaam voor zich winnen en elkaar helpen om binnen de strikte regels in het land zichzelf te zijn en zichzelf te accepteren. Het leidt tot een slot dat je met een brok in de keel achterlaat.

Sabeth Snijders